

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **M. M.**, zast. JUDr. Matějem Šedivým, advokátem se sídlem Václavské nám. 21, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 10. 2020, č. j. 16 A 49/2020 - 29,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 10. 2020, č. j. 16 A 49/2020 - 29, **se ruší.**
- II. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 17. 8. 2020, č. j. CPR-23847-3/ČJ-2020-930310-V237, **se ruší a věc se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- III. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 16 456 Kč do třiceti (30) dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Matěje Šedivého, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobce domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým městský soud zamítl jeho žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 8. 2020, č. j. CPR-23847-3/ČJ-2020-930310-V237. Tímto rozhodnutím žalovaná zamítlá odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 14. 6. 2020, č. j. KRPA-153906-11/ČJ-2020-000022-VP, kterým bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších

předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění spojené se zákazem vstupu na území členských států Evropské unie po dobu 12 měsíců. Současně byla žalobci stanovena doba k vycestování z členských států Evropské unie v délce 30 dnů.

[2] Žalobce byl zadržen dne 14. 6. 2020, 9.00 hod. hlídkou cizinecké policie v ul. Vrchlického, v Praze 5 společně se svým otcem a dalšími dvěma ukrajinskými státními příslušníky, při kontrole vozidla Mercedes Benz RZ X, když přicestoval do ČR sice s polským vízem typu D s platností do 17. 8. 2020, nicméně v rozporu se zákazem stanoveným ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví ze dne 5. 6. 2020, č. j. MZDR 20599/2020-7/MIN/KAN (dále jen „ochranné opatření“), aniž by spadal pod některou z výjimek uvedených v ochranném opatření (dle výpovědi žalobce a další zmiňovaní cizinci cestovali přes Rumunsko, Maďarsko, Slovensko a Českou republiku, přičemž cílem jejich cesty byla Belgie, kam mířili za prací). V jednání žalobce spatřovaly správní orgány důvodné nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku, které správní orgán prvního stupně shledal v žalobcově vědomém porušování právních norem ČR, konkrétně zákazu vstupu cizinců na území ČR stanoveného zmiňovaným ochranným opatřením a dále v neoznámení svého vstupu krajské hygienické stanici a nedodržení zákazu volného pohybu osob po dobu pobytu na území ČR. Žalovaná k tomu dodala, že žalobce se mohl svým nekontrolovaným pohybem v rámci ČR podílet na nežádoucím šíření onemocnění COVID-19, na čemž nic nemění ani skutečnost, že žalobce přijel do ČR s negativním testem na toto onemocnění, neboť ani tento test ho neopravňoval ke vstupu na území ČR.

II. Rozhodnutí městského soudu

[3] Rozhodnutí žalované napadl žalobce žalobou, kterou městský soud podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.

[4] V odůvodnění rozsudku městský soud považoval za nesporné, že žalobce vstoupil na území ČR v rozporu s ochranným opatřením, a tedy i protiprávně bez ohledu na své polské vízum. Přestože možnosti žalobce se seznámit s podmínkami vstupu na základě ochranného opatření byly velmi omezené, stále platí zásada „neznalost zákona neomlouvá“, přitom se nejednalo o novou situaci a z hlediska opatření v jednotlivých evropských zemích ani překvapivou. Skončením nouzového stavu nevzniklo žalobci legitimní očekávání změny omezení vstupu cizinců na území ČR. Lze si položit otázku, zda ochranným opatřením sledovaný zájem by nebyl naplněn částečnou ochranou hranic nebo výslovným informováním cizinců při vstupu do země nejpozději na hraničním přechodu, ale selhání výkonné moci v oblasti informování nedosáhlo takové intenzity, aby nadále neplatila závaznost právní regulace bez ohledu na znalost jejich adresátů.

[5] Městský soud se ztotožnil s namítaným rozporem správního vyhoštění bez současného zajištění cizince s důvodem vyhoštění – ohrožení zdravotní stavu zde žijící populace důsledku pandemie COVID-19. Pokud je cizinec vyhoštěn z obavy, aby na území nešířil toto onemocnění, je v přímém rozporu mu právě řízením o vyhoštění založit pobytové oprávnění, tedy aby zde mohl zůstat a o to více onemocnění šířit nebo se bránit opatřením proti šíření. Žalovaná měla však za to, že žalobce je COVID-19 negativní, neměl žádné pochybnosti o pravosti potvrzení o jeho zdravotním stavu, proto nebyly dány důvody pro jeho zajištění jakožto zásadního zásahu do práv cizince. Pokud byl žalobce

pokračování

prokazatelně zdravý, jeho vyhoštění a tedy i s tím spojená fikce pobytového oprávnění nezakládá takový rozpor důvodů rozhodnutí s jeho faktickými následky (setrvání na území).

[6] Pokud byl žalobce prokazatelně zdravý, bylo dle městského soudu nutné posoudit, zda jeho přítomnost na území České republiky je nebezpečím pro veřejný pořádek. Městský soud citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2013, č. j. 5 Azs 13/2013 – 30 (všechna zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz) a v něm uvedené dříve vyslovené závěry rozšířeného senátu téhož soudu, podle nichž k ohrožení veřejného pořádku nestačí pouhé porušení práva, ale musí jít o „*jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti*“. I v takovém případě je potřeba zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlédnout k jeho celkové životní situaci. Samotná skutečnost nelegálního vstupu či pobytu cizince na území ČR, pokud zde nejsou dány další závažné okolnosti, neznamená bez dalšího ohrožení veřejného pořádku.

[7] Podle názoru městského soudu v posuzované věci nebylo porušení veřejného pořádku shledáno v neoprávněném vstupu na území, ale v nerespektování dalších povinností uložených v ochranném opatření, které však souvisí se základní povinností, a to zákazem vstupu pro cizince, mezi něž patřil i žalobce. Ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví obsahuje jak povinnost pobytovou, tak epidemiologickou – evidovat se u krajské hygienické stanice, podrobit se PCR testu nebo dalšímu opatření hygienické stanice. Porušení povinností dle ochranného opatření nelze omezit výhradně na pobytovou otázku, ale i na oblast protiepidemických opatření v době pandemie COVID-19. Ochrana zdraví obyvatelstva v době celosvětové pandemie naplňuje pojem veřejného pořádku a žalobce neoprávněným vstupem na území a nesdělením své přítomnosti krajské hygienické stanici bez ohledu na jeho tvrzený záměr pouhého tranzitu přes území státu ohrozil snahu čelit pandemii COVID-19, proto je dána důvodná obava, že závažným způsobem naruší veřejný pořádek – ochranu zdraví obyvatel ČR, neboť je bez pobytové i osobní vazby na území a případná protiepidemická opatření jsou tak u něj obtížně realizovatelná. Žalobce sice byl na základě fikce oprávněn se na území ČR zdržovat po dobu správního řízení i řízení o žalobě, avšak městský soud v jeho setrvání v ČR spatřoval rozpor s tvrzeným záměrem tranzitu. Jelikož byl žalobce ve správním i soudním řízení zastoupen advokátem, není jeho přítomnost podle městského soudu nezbytná pro uplatňování jeho práv v řízení, naopak vede k úvaze o tom, že skutečným záměrem žalobce bylo pracovat v České republice, přestože disponoval prohlášením belgické stavební společnosti. Tím je založena pochybnost o vůli žalobce respektovat případná protiepidemická opatření. Zároveň podle městského soudu nelze přehlédnout, že žalobci udělené polské vízum typu D mu nezakládá oprávnění k výkonu zaměstnání v Belgii. Jde o vnitrostátní dlouhodobé vízum, které jeho držitele opravňuje k pobytu na území Polské republiky a též k pobytu na území jiných členských států Evropské unie po dobu nejdéle 3 měsíců během jakéhokoliv šestiměsíčního období. Vedle oprávnění k pobytu je s vízem spojeno i povolení k zaměstnání, které je ovšem omezeno na území státu, o jehož vízum se jedná (v daném případě tedy na území Polské republiky).

[8] Soud připustil, že jednáním cizince mohlo být naplněno více skutkových podstat správního vyhoštění. Naplnění skutkové podstaty podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců (neoprávněný pobyt) nevylučuje naplnění skutkové podstaty §

119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, zejména pokud žalobce porušil zákonnou regulaci nejen v oblasti pobytu cizinců, ale i v oblasti ochrany veřejného zdraví (ohlášení u KHS). Pokud správní orgány změnilly svou praxi a nově postupují v obdobných případech podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, nelze z toho bez dalšího dovodit neaplikovatelnost § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, zejména pokud aplikace § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců je skutkově jednodušší a tedy i z hlediska rozhodování efektivnější.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[9] Rozhodnutí městského soudu napadl žalobce (stěžovatel) kasační stížností, ve které namítal, že rozsudek městského soudu vychází z nesprávného posouzení řešené právní otázky, s tím, že závěry soudu neodpovídají provedenému dokazování a odůvodnění rozsudku je tak zmatečné.

[10] Podle stěžovatele lze obtížně tvrdit, že je ve vztahu do budoucna dáno důvodné nebezpečí, že by stěžovatel mohl svým budoucím pobytem ohrožovat veřejný pořádek, resp. veřejné zdraví, a to šířením nakažlivé nemoci, kterou s ohledem na provedený test netrpí. Předmětnou právní kvalifikaci by bylo možné uplatňovat v situaci, pokud by správní orgán v úvodu řízení stěžovatele netestoval na virovou nákazu, avšak pokud nejprve provedl test, ze kterého vyplynulo, že je stěžovatel zcela zdravý, tak je obava z narušování veřejného zdraví čistě hypotetickou fabulací. Z provedeného dokazování vyplynulo, že se stěžovatel dopustil prostého neoprávněného pobytu, na což pamatuje § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, který však takové jednání sankcionuje výrazně mírnější sazbou, než jaká byla nelogicky uplatněna vůči stěžovateli. Stěžovatel je tedy přesvědčen, že měl být řešen pro prostý nelegální pobyt, a nikoliv coby hrozba závažného narušení veřejného pořádku s odkazem na možnost šíření viru, který u něj detekován nebyl.

[11] Stěžovatel též upozornil na to, že se Městský soud v Praze dále ztotožnil s názorem stěžovatele, podle kterého je nesmyslné ukládat správní vyhoštění z důvodu ochrany veřejného zdraví, a přitom cizince nezajistit (tj. neomezit na osobní svobodě) za účelem správního vyhoštění, neboť postupem správního orgánu je cizinci, u kterého je uplatňována výhrada veřejného pořádku, naopak umožněno po celou dobu řízení pobývat na území ČR, což je poněkud v rozporu s cílem vydávaného opatření, ovšem tento svůj závěr městský soud nevtělil do posouzení věci.

[12] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na shromážděný spisový materiál a vyjádřila své přesvědčení, že posouzení věci správními orgány obou stupňů bylo správné.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je řádně zastoupen. Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k následujícímu závěru.

pokračování

[14] Kasační stížnost je důvodná.

[15] Podstatou věci je posouzení otázky, zda jednání stěžovatele představuje důvodné nebezpečí, že by mohl při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek, tj. zda naplňuje důvod, na základě kterého mu bylo uloženo správní vyhoštění.

[16] Předně je třeba připomenout, že dne 5. 6. 2020 vydalo Ministerstvo zdravotnictví ochranné opatření, č. j. MZDR 20599/2020-7/MIN/KAN, podle kterého se s účinností od 5. 6. 2020 „*nařizuje zákaz vstupu na území České republiky pro všechny cizince, kteří neměli ke dni 12. března 2020 na území České republiky přechodný pobyt nad 90 dnů, nebo trvalý pobyt*“; v další části ochranného opatření Ministerstvo zdravotnictví stanovilo mj. výjimky, na které se zákaz nevztahoval.

[17] Pokud jde o otázku, zda samotné porušení uvedeného zákazu vstupu na území ČR zakládá důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při pobytu na území ČR závažným způsobem narušit veřejný pořádek ve smyslu § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, tato otázka již byla v judikatuře Nejvyššího správního soudu jednoznačně vyřešena.

[18] Výkladem pojmu „*závažné narušení veřejného pořádku*“ se Nejvyšší správní soud zabýval v usnesení svého rozšířeného senátu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 - 151, publ. pod č. 2420/2011 Sb. NSS, přičemž zdůraznil, že je vždy nezbytné brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale také zohledňovat rozdílné okolnosti vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž je pojem veřejného pořádku užit. Za závažné narušení veřejného pořádku ve smyslu § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců lze proto považovat jen takové jednání cizince, které je skutečným, aktuálním a dostatečně závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti; k tomu srov. též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2012, č. j. 5 As 70/2010 - 109; či ze dne 7. 11. 2019, č. j. 1 Azs 338/2019 - 45. Dlužno také zdůraznit, že smyslem uloženého správního vyhoštění je ochrana veřejného pořádku především do budoucna [srov. znění § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, podle kterého musí být prokázáno „*důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek*“].

[19] Pokud jde o jednání stěžovatele, srovnatelnou skutkovou i právní situací jako v nyní projednávané věci se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudcích ze dne 16. 12. 2020, č. j. 6 Azs 333/2020 - 30, ze dne 22. 12. 2020, č. j. 1 Azs 431/2020 - 24, či ze dne 12. 2. 2021, č. j. 5 Azs 329/2020 - 32. Jednalo se o cizince – státní příslušníky Ukrajiny, kteří byli zadrženi dne 15. 6. 2020 na území ČR rovněž při cestě do Belgie, byť na jiném místě a v jiném vozidle. Nejvyšší správní soud přitom v uvedených rozhodnutích zdůraznil, že jediný prohrěšek stěžovatelů spočíval v tom, že vstoupili na území České republiky v rozporu s příslušným ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví: „*Toto jednání ani samo o sobě nelze kvalifikovat jako skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého základního zájmu společnosti a rozhodně nesvědčí o tom, že by stěžovatel představoval takové ohrožení v budoucnu. Lze souhlasit s tím, že v okamžiku vstupu na území České republiky představoval stěžovatel jisté riziko pro veřejné zdraví. V době rozhodování žalovaného (tj. o dva měsíce později) však již nebyl o nic rizikovější než kdokoli jiný, kdo ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví neporušil.*“

[20] Nejvyšší správní soud přitom nevidí důvod se od těchto závěrů v nyní posuzované věci jakkoli odchýlovat. Také v případě stěžovatele nemohlo jít o skutečné, aktuální ani dostatečně závažné ohrožení některého základního zájmu společnosti, tj. o důvodné nebezpečí narušení veřejného pořádku závažným způsobem, neboť stěžovatel se obdobně jako stěžovatelé ve věcech sp. zn. 6 Azs 333/2020, 1 Azs 431/2020 a 5 Azs 329/2020 dopustil toliko toho, že dne 14. 6. 2020 pobýval na území České republiky v rozporu s ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví. V nyní posuzované věci navíc platí uvedený závěr tím spíše, že stěžovatel vstupoval na území ČR s dva dny starým negativním testem na onemocnění COVID-19, byť je jisté pravdou, že ani ten ho ke vstupu na území ČR neopravňoval.

[21] Skutečnost, že stěžovatel, do svého zadržení, tedy během noci a rána dne 14. 6. 2020 při své cestě přes Českou republiku neoznámil svůj vstup některé z krajských hygienických stanic a že dle závěrů správních orgánů a městského soudu nedodržel omezení volného pohybu pro osoby vstupující na území ČR dle uvedeného ochranné opatření, rovněž nezakládá důvodné nebezpečí, že by stěžovatel mohl při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Pokud stěžovatel dle své výpovědi přes území ČR pouze tranzitoval při své cestě za prací do Belgie, přičemž si nebyl vědom toho, že nebyl oprávněn vstoupit na území ČR, je logické, že svůj „pobyt“ na území ČR ani žádné krajské hygienické stanici neoznámil (ani není jasné, která by to měla být) a že tento „pobyt“ spočíval v „pohybu“, tedy cestě přes území ČR, nikoliv v tom, že by se stěžovatel zdržoval na konkrétním místě. Uvedené chování stěžovatele tedy vyplývá již z jeho neoprávněného vstupu na území ČR za účelem tranzitu přes toto území a nijak nezvyšuje nebezpečí, že by stěžovatel mohl při pobytu na území ČR závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

[22] Navíc povinnost *„bezprostředně po vstupu na území České republiky oznámit tuto skutečnost, a to telefonicky nebo jiným vzdáleným přístupem, krajské hygienické stanici příslušné podle místa bydliště nebo ohlašovaného pobytu“* se vztahovala právě na ty cizince, kteří byli, na rozdíl od stěžovatele, oprávněni vstoupit na území ČR, stěžovateli tedy nebyla tato povinnost vůbec adresována. Stěžovateli lze vytýkat, že neoprávněně vstoupil na území ČR, nikoliv však to, že svůj vstup neoznámil. Zákaz volného pohybu na území celé České republiky po dobu pobytu na tomto území nebo po dobu nejdéle 14 dní ode dne vstupu na území se sice vztahoval v zásadě na všechny osoby, které vstoupily na území České republiky a kterým nebyla nařízena karanténa, ovšem s výjimkou mj. *„cest do zaměstnání a pohybu v rámci výkonu zaměstnání a cest k výkonu podnikatelské nebo jiné obdobné činnosti a pohybu v rámci výkonu této činnosti“*. Stěžovatel přitom v rámci svého výsledku vypověděl, že byl na cestě za prací do Belgie. Tuto skutečnost dokládal v odvolacím řízení potvrzením o zaměstnání vydaným belgickou společností VALMA CORP SRL. Byť jistě nebylo ve správním řízení postaveno najisto, že stěžovatel měl skutečně v Belgii nastoupit do zaměstnání, neboť správní orgány ani městský soud dokazování k této otázce nezaměřily, nelze vycházet ani z opačného závěru, který naznačovaly správní orgány i městský soud, totiž, že skutečným úmyslem stěžovatele bylo nelegálně pobývat a případně i pracovat v ČR. Ze správního spisu jednoznačně vyplývá, že stěžovatel, stejně jako ostatní s ním zadržení ukrajinští státní příslušníci, měl v pase maďarská razítka o vstupu do schengenského prostoru dne 13. 6. 2020, tedy den před svým zadržením v Praze. Tato skutečnost tedy odpovídá výpovědi stěžovatele v rámci jeho výsledku ve správním řízení, přičemž ani to, že v jeho pasu bylo vylepeno polské vízum, nevylučuje, že měl požádáno nebo že hodlal požádat o příslušná povolení, jež by ho

pokračování

opravňovala pracovat v Belgii. V rámci výsledku nebyl stěžovatel na tyto skutečnosti vůbec dotazován, za této situace nelze zmiňované úvahy správních orgánů a zejména městského soudu hodnotit jinak než jako nepodložené spekulace. Žádný takový úmysl stěžovatele nelze bez dalších důkazů dovozovat ani ze skutečnosti, že se stěžovatel rozhodl po té, co mu bylo žalobou napadenými rozhodnutími uloženo správní vyhoštění, zůstat po dobu řízení před městským soudem na území ČR.

[23] Závěrem Nejvyšší správní soud, obdobně jako v předchozích, výše uvedených věcech, připomíná, že ochranu veřejného zdraví prostřednictvím institutu správního vyhoštění cizince poskytuje § 119 odst. 1 písm. c) bod 3 zákona o pobytu cizinců, podle kterého lze vyhostit cizince, je-li důvodné nebezpečí, že by mohl při pobytu na území závažným způsobem ohrozit veřejné zdraví tím, že trpí nemocí uvedenou v požadavcích opatření před zavlečením infekčního onemocnění. V takovém případě však musí cizinec nemocí, kvůli níž bylo vydáno ochranné opatření podle § 68 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, skutečně trpět. Teprve tehdy lze cizinci uložit správní vyhoštění, které lze spojit se zákazem vstupu na území členských států Evropské unie až na 3 roky (nikoli na 10 let, jako je tomu v případě důvodného nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku).

V. Závěr a náklady řízení

[24] Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud uzavírá, že shledal kasační stížnost důvodnou, a proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadený rozsudek městského soudu.

[25] Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského (městského) soudu, a pokud již v řízení před krajským (městským) soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského (městského) soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. V dané věci by městský soud v souladu s vysloveným závazným právním názorem neměl jinou možnost, vzhledem ke zjištěným vadám správního rozhodnutí, než rozhodnutí žalované zrušit. Nejvyšší správní soud proto v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1, 4 a 5 s. ř. s. rozhodl tak, že sám rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení, ve kterém je žalovaná vázána vysloveným právním názorem.

[26] V případě, že Nejvyšší správní soud zruší rozsudek krajského (městského) soudu a současně zruší i rozhodnutí žalovaného správního orgánu podle § 110 odst. 2 s. ř. s., je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského (městského) soudu (viz § 110 odst. 3 větu druhou s. ř. s.).

[27] Stěžovatel měl ve věci úspěch, proto má vůči neúspěšné žalované právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.). Ze spisů vyplývá, že zástupce stěžovatele učinil ve věci 4 úkony právní služby – převzetí a příprava zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, dále jen „advokátní tarif“], sepis a podání žaloby [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], účast na jednání u městského soudu, které se konalo dne 21. 10. 2020 [§ 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu], a sepis a podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního

tarifu]. Za každý z těchto úkonů mu náleží částka 3 100 Kč [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu); celkem tedy 13 600 Kč. Jelikož zástupce stěžovatele doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, musí být tato odměna navýšena o DPH v sazbě 21 %. Celková výše náhrady nákladů řízení tak činí 16 456 Kč, která mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 19. února 2021

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu